

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **V. Ch. B.**, nar. -, státní příslušnost: -, naposledy pobytem -, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 15. 3. 2016, č. j.: OAM-354/ZA-ZA05-HA08-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15.3.2016, č. j.: OAM-354/ZA-ZA05-HA08-2015, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2016, č. j.: OAM-354/ZA-ZA05-HA08-2015, jímž byla žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřipustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce v žalobě namítal, že v řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, a to i díky neopatření si dostatečných podkladů pro rozhodnutí. Napadené rozhodnutí není přesvědčivé, žalovaný došel i k chybným právním závěrům; dále absentuje řádné odůvodnění. Žalovaný také rozhodl rozdílně v obdobných věcech. Správní uvážení není bezbřehé, nýbrž omezuje jej zákaz libovůle, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen

„NSS“); žalovaný měl žalobci udělit humanitární azyl. Důvody predestřené žalobcem jsou dostatečné pro udělení azylu (§ 12 zákona o azylu). Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Žalobce v azylové žádosti neuvedl žádnou novou skutečnost odůvodňující opětovné hodnocení okolností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany. Žádost byla nepřijatelná a řízení o ní muselo být zastaveno. Byla-li žádost shledána nepřijatelnou, nemusel se žalovaný zabývat důvody pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný neporušil zákonná ustanovení zákona o azylu ani zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), postupoval procesně správně, použil dostatečné podklady pro rozhodnutí a nezkrátil žalobce na jeho právech. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce, občan Vietnamu, podal dne 8. 4. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedl, že je vietnamské národnosti a ateistou, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo organizace; je ženatý, oba jeho rodiče zemřeli, ve vlasti žijí jeho dvě dcery, manželka i čtyři sourozenci, jeho bratr má v ČR trvalý pobyt a nachází se v Ch., syn bydlí v P., ale v ČR je nelegálně. Neuvádí žádné zdravotní potíže, vojenskou službu vykonával v letech 1985 – 1989 coby voják u pěchoty. Má základní vzdělání a žádné odborné předpoklady k výkonu povolání; 16 let pracoval jako rolník, v ČR působil na pozici pomocníka prodeje. Není a ani nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Vlast opustil dne 29. 8. 2008, přijel do ČR za účelem podnikání, roku 2008 se vrátil z Vietnamu, kde byl na otcově pohřbu. O mezinárodní ochranu žádá, protože se nechce vrátit do vlasti, má tam velký dluh, který není schopen vyrovnat, bojí se, že by jej mohli věřitelé ohrozit a dělat mu problémy. V ČR byl již v letech 2006 – 2008 za účelem podnikání. O udělení mezinárodní ochrany v minulosti žádal roku 2011, ale jeho žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Území členských států EU opustil roku 2008, když byl na návštěvě Vietnamu. V případě návratu do vlasti se obává, že mu budou dělat věřitelé problémy, jelikož nemá dostatek peněz. Žalobce žádá o mezinárodní ochranu, protože má ještě hodně dluhů ve vlasti a nemá rád současnou politickou situaci ve Vietnamu.

Při seznámení s podklady rozhodnutí dne 8. 4. 2015 se žalobce chtěl s podklady seznámit, avšak nechtěl se k nim vyjadřovat ani nic doložit.

Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.

Nejprve je nutno uvést, že podle § 10a písm. e) azylového zákona „*žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“ Druhou podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez

vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již NSS vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j.: 4Azs 151/2005 – 86: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

Žalobce v opakované žádosti namítal jenom strach z věřitelů a stručně zmínil rozladění nad současnou politickou situací ve Vietnamu. Obavu z věřitelů žalobce uváděl již ve své první žádosti a nyní nic nového nedoplnil. Žalovaný se při posuzování první žádosti zabýval i politickou situací ve Vietnamu, přičemž dostatečné podklady shromáždil i v řízení o opakované žádosti. Žalobce se ve vlasti nijak politicky neangažoval a v azylovém řízení letmo zmínil toliko nelibost nad současnými politickými poměry, nenaznačil však nic, z čeho by bylo možno vyvodit žalobcovu obavu z veřejných orgánů v jeho vlasti.

V řízení o opakované žádosti je úkolem správního orgánu zjistit, zda žalobce uvedl nové skutečnosti, které nemohl bez své viny uvést již v žádosti první. Z tohoto hlediska je nutno hodnotit zákonnost postupu žalovaného; v uvedeném rámci byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady, rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a je přesvědčivé. Pokud jde o rozdílné hodnocení v obdobných věcech, neuvedl žalobce žádný příklad, kdy k němu došlo. Žalobce v opakované žádosti též netvrdil skutečnosti, které by byly relevantní pro udělení tzv. humanitárního azylu; žalobce je zdravý muž v produktivním věku, jeho syn je zletilý a podstatná část rodiny včetně manželky a dalších dětí žije ve Vietnamu.

Žalovaný se nedopustil chybných právních závěrů, naopak správně konstatoval neexistenci nových skutečností nezbytných k novému meritornímu posouzení azylové žádosti. Následně mu plně v souladu se zákonem nezbylo než rozhodnout o nepřipustnosti žádosti a řízení zastavit, což učinil.

Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 19. prosince 2017

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
H. B.